

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120229982
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6120229982.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, právne zastúpeného Remedium Legal, s. r. o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanej: U. F., O.. XX.XX.XXXX, V. P. XXX/XX, XXX XX X. O. Z. - Č., o zaplatenie 4.238,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 4Csp/2/2020-196 z 24. novembra 2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a nepriznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal voči žalovanej zaplatenia 4.238,83 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.821,16 eur od 18. decembra 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2.2 Žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu odôvodnil tým, že 17. decembra 2018 uzatvoril so F. F., R. F., C.: XX XXX XXX, F. F. Z. XX, XXX XX V. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou naňho postupca postúpil pohľadávku voči žalovanej. Právna predchodkyňa žalobcu (postupca) ako veriteľka a žalovaná ako dlžníčka 7. mája 2013 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o splátkovom úvere“), na základe ktorej veriteľka poskytla dlžníčke peňažné prostriedky. Zmluva o splátkovom úvere obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovení § 497 až § 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Dlžníčka nespĺcala splátky v určených termínoch splatnosti. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka veriteľky 4.238,83 eur a pozostávala z istiny vo výške 2.821,16 eur, riadneho úroku vo výške 1.268,68 eur a úroku z omeškania vo výške 148,99 eur. Dlžníčka po postúpení pohľadávky nevykonala žiadnu úhradu. Okrem istiny si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), a to od 18. decembra 2018, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

2.3 O tomto návrhu na vydanie platobného rozkazu rozhodol Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom, č. k. 34Up/230/2020 z 25. februára 2020, proti ktorému podala žalovaná včas odpor. V

odpore uviedla, že uplatňovaný nárok je nedôvodný a neopodstatnený a neuznáva ho v celom rozsahu. Popiera všetky skutkové okolnosti uvádzané žalobcom, čo do výšky a do dôvodu s poukazom na § 151 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Veriteľka použila nekalé obchodné praktiky, neinformovala ju ako spotrebiteľku o dôsledkoch vyplývajúcich z jednotlivých ustanovení zmluvy o splátkovom úvere a nekonala s náležitou odbornou starostlivosťou. Použila predtlačенú formulárovú štandardizovanú zmluvu, ktorej obsah bol vopred pripravený bez možnosti ovplyvniť jej obsah druhou zmluvnou stranou. Zmluva o splátkovom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a chyby, o ktorých sa neskôr dozvedela. Pokiaľ v zmluve o splátkovom úvere absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, uvedený nedostatok spôsobuje následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluvu o splátkovom úvere ako celok je možné považovať podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi za neplatnú. Zo zmluvy o splátkovom úvere je zrejmé, že nemohla individuálne ovplyvniť obsah jednotlivých ustanovení, nakoľko tieto boli už vopred predtlačенé. Veriteľka v snahe obchádzať zákon určila režim právneho vzťahu svojvoľne, avšak s prihliadnutím na povahu účastníkov a vopred pripravený obsah zmluvy o splátkovom úvere na predtlačенom formulári je potrebné zmluvu o splátkovom úvere jednoznačne posudzovať ako zmluvu spotrebiteľskú.

2.4 Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že žalovaná nebola donútená zmluvu o splátkovom úvere za daných podmienok podpisovať, nakoľko však podpisom vyjadrila súhlas, pôvodná veriteľka nemala dôvod pristupovať k individuálnemu dojednávaniu podmienok. Individuálne dojednanie podmienok s každým záujemcom o úverový produkt by neúmerne zvýšilo náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré by sa mohli odraziť v ďalších poplatkoch s týmto úverom spojených. V zmysle zásady rovnosti boli poplatky a podmienky pre všetkých klientov pri rovnakých produktoch rovnaké. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o úvere obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto zákonná náležitosť je v zmluve o splátkovom úvere bezpochyby prítomná (už na prvý pohľad na článok I bod 1. zmluvy o splátkovom úvere je zrejmé, že obsahuje údaj o výške, splatnosti, počte, periodicite splátok; všetky informácie ohľadne splátok boli žalovanej pred podpisom zmluvy odovzdané, a teda žalovaná nepochybne vedela, ako má poskytnutý úver splácať). Výklad daného ustanovenia podávaný žalovanou, podľa ktorého je potrebné v zmluve uvádzať (i) samostatne výšku, počet a termíny splátok istiny, (ii) samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a (iii) samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov, je nesprávny, príliš formalistický, v ktorom absentuje racionalita s ohľadom na potreby zmluvného vzťahu. Výklad, ktorý podáva žalovaná je v evidentnom rozpore s (i) nutnosťou vykladať vnútroštátne normy tzv. eurokonformným výkladom a (ii) najnovšou rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie. Európsky zákonodarca vyžaduje jedine uvedenie celkových splátok úveru v zmluve o úvere; nevyžaduje ich osobitné (a v prípade rovnakej splatnosti zložiek splátky a rovnakej úrokovej sadzby na ne naviazanej i bezpochyby zbytočné) rozčlenenie na ich jednotlivé zložky (istina, úroky). Navyše, uvedené predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu, kedy členské štáty nesmú za účelom zachovania vnútorného trhu zachovávať (a to ani súdnym výkladom vnútroštátnych noriem) prísnejšie pravidlá. Zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala: Žalovanou zvolený príliš formalistický výklad príslušnej právnej normy neobstojí, pretože je v rozpore s autentickým, logickým a systematickým výkladom zákona. Žalovanou zvolený výklad príslušnej právnej normy neobstojí aj preto, lebo je v rozpore s povinnosťou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu normu eurokonformným spôsobom. Smernica Európskej únie nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Tento záver potvrdil aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku B. N., R. F., podľa ktorého článku 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Z uvedeného vyplýva, že výklad podávaný žalovanou o potrebe rozpisovať splátky na istinu, úroky a poplatky je v rozpore s článkom 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskej únie. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že smernica Európskej únie predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu danej oblasti, čo znamená, že s cieľom dosiahnutia fungujúceho vnútorného trhu členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť prísnejšie pravidlá ako sú v nej uvedené.

2.5 Žalobca reagoval na výzvu súdu podaním z 25. augusta 2020, v ktorom poukázal na skutočnosť, že jeho právna predchodkyňa dodržala všetky podmienky ustanovené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“). Žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola právnou predchodkyňou

žalobcu opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou z 31. júla 2018 a výzvou označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ z 2. septembra 2018, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy. Mal za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok ako aj predloženými výzvami právnej predchodkyne žalobcu) a aby bol bankou vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami právnej predchodkyne žalobcu). Na základe uvedeného považoval za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právnej predchodkyne žalobcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva. V konaní predložil oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanej, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníčku na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, nie sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o bankách. V súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok bola žalovaná ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 981 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovanej so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a na skutočnosť, že omeškanie žalovanej trvalo nepochybne viac ako rok mal za to, že jeho právna predchodkyňa by konala v súlade ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušila bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej nezasielala.

2.6 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že právna predchodkyňa žalobcu ako veriteľka a žalovaná ako dlžníčka 7. mája 2013 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.001,- eur. V tejto zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 13,90 % ročne, RPMN 15,03 % ročne a priemerná hodnota RPMN predstavovala 13,74 % ročne. Dátum splatnosti prvej splátky bol zhodný s dátumom prvého čerpania úveru a dátum splatnosti poslednej splátky, teda konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 5. júna 2023. Mesačné splátky vo výške 48,97 eur boli splatné k 5. dňu kalendárneho mesiaca. Celková čiastka spojená s úverom predstavovala 5.678,19 eur. Právna predchodkyňa žalobcu výzvou z 31. júla 2018 oznámila žalovanej, že k 31. júlu 2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1.538,11 eur. Žalobca doručenie výzvy žalovanej nepreukázal. Právna predchodkyňa žalobcu listom z 2. septembra 2018 oznámila žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a upozornila ju, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a. s. s účinnosťou od 1. januára 2015. Právna predchodkyňa žalobcu oznámila žalovanej, že k 1. septembru 2018 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere vo výške 4.055,60

eur. Toto oznámenie bolo doručené žalovanej 6. septembra 2018. Právna predchodkyňa žalobcu listom z 12. septembra 2018 oznámila žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorá k 12. septembru 2018 predstavuje 4.062,78 eur. Žalobca doručenie výzvy žalovanej nepreukázal. Právna predchodkyňa žalobcu listom z 3. januára 2019 oznámila žalovanej, že zmluvou o postúpení pohľadávok, č. 1057/2018/CE uzatvorenou 17. decembra 2018 postúpila na žalobcu pohľadávku z úveru č. XXXXXXXXXXXX. Žalobca doručenie oznámenia žalovanej nepreukázal. Žalobca listom zo 17. januára 2020 označeným ako „Pokus o zmier“ vykonal pokus o zmier a vyzval žalovanú na zaplatenie 4.391,87 eur v lehote do 27. januára 2020.

2.7 Súd prvej inštancie konštatoval, že postupca oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti vyhlásil k 12. septembru 2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere. Podmienkou, aby došlo k zosplateniu úveru je, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca nepreukázal, že postupca v lehote nie kratšej ako 15 dní doručoval žalovanej upozornenie ohľadom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Nedošlo teda k naplneniu jednej z podmienok, ktorá je potrebná, aby došlo k zosplateniu úveru. Pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že úver bol splatný. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pôvodný veriteľ nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že predmetom postúpenia sú len pohľadávky zo strany banky, resp. ich časť, ktoré sú už splatné. V prejednávacom prípade bola teda rozhodujúcou otázkou neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť banková pohľadávka alebo jej časť postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Spôsob, akým postupovala právna predchodkyňa žalobcu, je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a odporuje zákonu, preto je neplatný. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa ustanovenia § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku, t. j. ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy. V konaní žalobca totiž neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by k uplatneniu práva vyhlásiť úver za predčasne splatný v celosti, za predpokladu jeho dojednanja, došlo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovanú (dlžníka) na uplatnenie tohto práva. Na základe vyššie uvedeného mal súd za to, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

2.8 Na podporu vyššie uvedenej argumentácie súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 publikované pod R 60/2018, podľa ktorého rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave

postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, práve naopak sa prekrývajú.

2.9 Súd tiež v súvislosti s častým argumentom, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. Marca 2018, podľa ktorého rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. Čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z.z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným postúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok). Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hocako tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva mali byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zdefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávok je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarca na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie urobiť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu.

2.10 Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, teda platné postúpenie predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, t. j. svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

2.11 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 261 ods. 6 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2 v znení účinnom od 1. apríla 2015, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 9, § 54 ods. 1, ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 525 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách.

2.12 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, nepriznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam tvrdil, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rovnako bolo v konaní preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní ((žalovaná bola v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 31. októbra 2017, kedy naposledy titulom úveru uhradila postupcovi plnenie vo výške 100,- eur (porovnaj predchádzajúce omeškani z platobnej histórie a tvrdení žalobcu, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až 17. decembra 2018)). Žalovaná bola tak v omeškaní celkom 981 dní a postupcom bola opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev, upomienok a upozornení na omeškanie aj upozornením na omeškanie z 31. júla 2018, kedy postupca evidoval omeškané splátky vo výške 1.538,11 eur a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 2. septembra 2018, kedy postupca evidoval omeškané splátky vo výške 4.055,60 eur, pričom vyzval žalovanú na úhradu pohľadávky do 15 dní. K tomuto oznámeniu pripojil aj kópiu doručky, ktorá tvorí obsah spisu. Zároveň poukázal aj na opakované zasielanie výziev na úhradu omeškaných súm, ktoré sú evidované vo výpise z účtu ako „zmluvná pokuta za omeškanie“ v zmysle príslušného cenníka po 25,- eur, ktoré predstavujú administratívne náklady postupcu na vypracovanie a odoslanie tej - ktorej upomienky. Z tohto výpisu z účtu je preukázané a nesporné, že postupca vyzýval žalovanú aj 22. februára 2015, 22. marca 2015 a 22. apríla 2015. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že postupca nebol v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách povinný upozorniť na skutočnosť, že môže v prípade splnenia zákonných podmienok postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, pretože z tohto ustanovenia takáto povinnosť banke nevyplýva. Mal za to, že postup súdu, ktorým súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až dorúčením výzvy banky (t. j. v rozpore s ustanovením § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplatí svoj záväzok v splátkach riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania na sumu 448,30 eur. Tieto trovy pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 254,- eur a z trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 194,30 eur s DPH (jeden úkon právnej služby vo výške 181,26 eur s DPH a režijný paušál vo výške 13,04 eur s DPH).

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v súdom určenej lehote nevyjadřila.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne

uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. V danom prípade odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak súd síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie, pokiaľ ide o zamietnutie žaloby, na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkového stavu vyvodil správne právne závery.

10. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 205/2009 z 29. júna 2010).

11. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj

dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

13. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Z listu právnej predchodkyne žalobcu z 2. septembra 2018 je zrejmé, že využila svoje právo podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a pre nesplnenie splátky žiadala o zaplatenie celej pohľadávky.

15. Podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať. Z celého kontextu ustanovenia však možno vyvodiť, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť.

16. Vyššie citované ustanovenie pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Žalobca predložil súdu výzvu z 31. júla 2018, v ktorej žalobca vyzýva žalovanú na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy. Aj keď žalobca doložil k žalobe výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, nepredložil súdu prvej inštancie žiaden dôkaz o tom, že predtým právna predchodkyňa žalobcu žalovanú vyzvala na zaplatenie v tom čase dlžných splátok a upozornila ju na možnosť zosplatenia úveru v prípade ich neuhradenia. Odvolateľ súdu ani nijako nepreukázal, aby uvedenú výzvu doručil do sféry žalovanej.

17. Dôsledkom nesplnenia povinnosti žalobcu, resp. jeho právnej predchodkyne, uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu.

18. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, v konaní na základe viacerých dôvodov nebolo preukázané, aby žalobca platne nadobudol pohľadávku uplatnenú v predmetom konaní od jeho právneho predchodcu.

19. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy a po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

20. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorej kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

21. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/119/2013, sp. zn. 19Co/194/2015, sp. zn. 4Co/145/2014.

22. Ustanovením § 92 ods.8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia (cesie) bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožnenie dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonným podmienkam, akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90-dňová lehota, nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

23. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že zákonom č. 299/2016 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony účinným od 1. januára 2017, zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500.000 eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10.000 eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záveru o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa.

24. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

25. Odvolací súd má za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011).

26. Ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách, ani iné ustanovenie tohto zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere alebo zmluvy o postúpení pohľadávok neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchyľne od tohto zákona alebo osobitného predpisu.

27. Odvolací súd podotýka, že v konaní nebolo preukázané, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi právnou predchodkyňou žalobcu ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k zosplateniu celého dlhu žalovanej resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy pôvodnou veriteľkou.

28. Žalobca v konaní nepreukázal, že postúpeniu pohľadávky predchádzalo zaslanie výzvy bankou adresovanej žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Písomná výzva banky klientovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu. Tým, že banka túto výzvu dlžníčke nezaslala, resp. táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, neposkytla jej dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke na zotrvanie vo vzťahu s ňou.

29. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/49/2008 zo 14. mája 2008, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007 z 28. januára 2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, č. k. IV.ÚS 337/2012-19 z 3. júla 2012.

30. Keďže žalobcom nebolo preukázané splnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky v čase jej postúpenia), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

31. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

32. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 odsek 2 a § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).